

Thogrul și străjerul

Saadi

Thogrul și străjerul

Odată, când, pe-o noapte furtunoasă,
Thogrul trecea pe lâng-un biet străjer
Și la văzut în bunda-i zdrențeroasă
Cum zgribura, învinețit de ger,
Îi zise, căci era milos din fire:
— Am să-ți trimit pe loc o haină groasă.
Zicând așa, cu inima-mpăcată
Intră-n palatu-i plin de strălucire:
Acolo însă-i răsări în prag
Soția lui, făptură minunată,
Care-l primi zâmbind cu-atâta drag,
Încât uită fâgăduiala dată
Precum uită și pe străjer și gerul.

Dar ia aminte tu ce-a zis străjerul:
A zis: — O, rege, tu m-ai dat uitării,
Căci ai dormit în raiul desfătării,
Ai dus-o noaptea într-un vis plăcut,
Ce-ți pasă noaptea mea cum a trecut!

Ce-i pasă caravanei care scapă
De-aceia ce-n nisip își află groapă!
Un blând noroc te leagănă în somn,
Ai călăuză bună și ești domn,
Nu te oprește dealul, valea, nu.
La cei rămași gândești vreodată tu?...
De pe cămila-naltă cât un munte,
Simți tu ce-i valea grijilor mărunte?
Voi, cari, sub cald poclit, trăiți ca-n cer,
Gândiți la cei ce-n frig și foame pier.

traducere de Șt.O. Iosif